

Η ΠΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ο Άλξ. Κουμουνδούρος και ο υπάλληλος. Ο Χαρίλαος Τρικούπης... αρχιτέκτων. Ένας πονηρός φίλος. Ο Θ. Δηληγιάννης σε μία τρικυμία. Χείρες και Στεφανίδης. Επεισόδιο μεταξύ Τρικούπης και Δηληγιάννη. Άγερσεις ό Ιακωβάτος. Επεισόδιο μεταξύ Βασιλέως Γεωργίου και Ράλλη. Η παλιές συνεδριάσεις της Βουλής κ.λ.π.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κουμουνδούρος συνήθιζε να λέη : «Οσάμς κατορθώνω να ποδοπατήσω το μικροσυμφέρον φίλου μου, και μάλιστα άνευ ζημίας του κόμματός μου, ύπερ του Κράτους, συγγαίρω τόν εαυτόν μου.»

Διηγούνται ότι κάποτε, σε μία νέα άνοδο του στην έδρα, παρουσιάστηκε στον Κουμουνδούρο ένας υπάλληλος νεαρός και καλός, που ήξερε καλά την ύπηρεσία, και υπέβαλε στον Κουμουνδούρο, ως ύπουργο των Έσωτερικών, την παραίτησή του.

— Και γιατί παραίτησαι παιδί μου ; ρώτησε με τόν αλόγιο χαμόγέλο του ο Κουμουνδούρος.

— Γιατί αι άρχαι μου δεν συμβιβάζονται με τās άρχάς της Κυβερνήσεως, άπάντησε με ύπερηφάνια ο νεαρός.

— Ά, έγω είμαι πολύ συμβιβαστικός άνθρωπος, άπάντησε γελώντας ο Κουμουνδούρος. Συμβιβάζομαι με τās ίδιμάς σου άρχάς, κ' έτσι μένεις στην ύπηρεσία !

Και ο υπάλληλος έσκυψε τόν κεφάλι, κ' έπηγε πάλι στο γραφείο του να έργασθῆ.

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, με την έπιμονή του ν' άνακατεύεται ο' όλα τὰ ζητήματα, είχε κάνει τόν κόσμο να πιστεύη ότι ήταν ειδικός σε όλα. Και διηγούνται τὸ άκόλουθο νόστιμο επεισόδιο που παρουσιάζει τὸ Μεσολογίτη πολιτικό και ὡς... αρχιτέκτονα :

Κάποτε, μία μεγάλη έπιτροπή από αρχιτέκτονες και μηχανικούς, διωρισμένη για να εξετάζη την κατάσταση των δημοσίων κτιρίων, εκήρυξε τὸ Γενικό Λογιστήριο έτοιμόροπο. Άμα τὸ μαθαν ο' υπάλληλοι, άναστατάθηκαν, φοβήθηκαν μήν πέση τὸ κτίριο στὰ κεφάλια τους, έκαναν παράπονα στο διευθυντή τους κ' εκείνος παρουσιάστηκε στον Πρωθυπουργό διαβιβάζοντας τούς φόβους και τις άνησυχίες τών υπαλλήλων, και την παρακλήσῃ τους να βοθηθῆ άλλο οτιδήποτε.

Και ο Χαρίλαος Τρικούπης μ' έλαφρό χαμόγελο :

— Ά, αυτό οὐς άνησυχεί ! Διότιῳ άμέσως άλλη Έπιτροπή ή οποία να γνωμοδοτήση ότι τὸ κτίριο δὲν εινε έτοιμόροπο !

Και πράγματι, με μία γνωμοδότηση της νέας Έπιτροπής τὸ κτίριο εκηρύχθη στερεό και κατάλληλο να στεγάζη τούς υπαλλήλους, για «να έξοικονομηθῶν κατ' ανάγκη της ύπηρεσίας μη δυναμένης να διαθεθῆ άλλο οτιδήποτε.»

Εινε γνωστόν ότι τούς ισχυρούς πολιτευομένους περιτοχιζόντων διάφοροι επιτηθείαι, συγγενείς και φίλοι, άπλως για να τούς βλέπη ο κόσμος και φαίνονται ότι έχουνε Ισχύην, την όποιαν να κερματίζονται Διηγούνται λοιπόν ότι ένας τέτοιος φίλος του Έπαιμιονόδα Δεληγιώργη παρουσιάστηκε και τὸ ζήτησε «μια μικρή χάρη» :

— Πιά ; ρώτησε ο Πρωθυπουργός.

— Να μου έπιτρέψης να σε άνασχολώ, όταν έχωμαι στο Ύπουργείο, δυο λεπτά της ώρας κάθε μέρα... Μόνον δυο λεπτά !..

Ο Δεληγιώργης άπόρησε, και επειδή δεν μπορούσε να ζήτησης μια τέτοια παρακλήσῃ, τὸν παρεχώρησε τῆς χάρη που ζήτησης. Και από την άλλη μέρα, ο πονηρός φίλος έπισκεπτότανε καθημερινῶς τὸν πρωθυπουργό, έμεινε δυο λεπτά στο γραφείο του, κ' έφευγε γρήγορα-γρήγορα, βιαστικός, τάχα πολύασχολός. Έτσι κατόρθωσε να πείσῃ ὅλο τόν κόσμο—κι' αὐτοὺς τούς συνυπουργούς του Δεληγιώργη—ότι ήταν έπιστόμιος φίλος του πρωθυπουργού και να παίρῃν εύκολα τὰ ρουφετάκια του !...

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, μετά τὸ δειπνο, όταν δεν ύπηρεζε Βουλῆ, συνήθιζε να καταβαίνει και να εργάζεται στο Ύπουργείο τών Οικονομικών, όπου έμεινε ὡς τὰ μεσάνυχτα και πέρ' άκομη. Άλλά και όταν ή Βουλῆ συνεδρίαζε, ο Τρικούπης έδειχνε σιδερῆν άντοχή. Πολλές φορές, άκομη και μετά τις Ιστορικές εκβίσεις δλονυχτίες—που ή συνεδρίασεις κρατούσαν και πὸ πέρ' άπ' τὰ μεσάνυχτα—ο Τρικούπης, μη μπορώντας να πάη στο Ύπουργείο, έπήγαινε στο σπίτι του, κλεινότανε στο γραφείο του και εργαζότανε ὡς τὰ χαράματα. Την έποχή που έψηφίζονταν τὸ μονοπόλιο του κηπουῦ, ένας από τούς μεγάλους καπνεμπόρους του Παιραδῆς

ζήτησης από τὸν Τρικούπη άκράσαι. Και ο Τρικούπης του ειπε, εις την άπογον καθαρισουσαν που μεταχιριζετο :

— Να έλθετε την πρώτην μετά τὸ μεσονύκτιον ὡραν εις την οικίαν μου.

Ο καπνεμπόρος άπόρησε και ένόμισε ότι ο Πρωθυπουργός του ὡριζε την ὡρα εκείνη για ν' άποφῆναι να τὸν δεχθῆ. Έν τούτοις, (άκομη και από περιέργεια) άπεφασίσε να πάη... Άπέναντι του σπιτιου του Τρικούπη ύπηρεζε ένα μικρό ξενοδοχείο ύπου. Ο καπνεμπόρος έπήγε σ' αυτό να πλαγιασῆ, άφου πρώτα παρήγγειλε στον ξενοδόχο να τὸν έξυπνήσῃ τὸν μία μετά τὰ μεσάνυχτα... Ο ξενοδόχος τὸν έξυπνήσε και όταν ο καπνεμπόρος έπήγε, βρήκε τὸν Τρικούπη μισοεκαλωμένον σ' έναν καναπέ—γιατί την έποχή εκείνη έπαυσε από άρθρίτιδα—και καταγνόμενον μ' έναν ὄγκωδη φάκελλο έγγραφων.

Την ίδια άντοχή στην εργασία έδειχνε και ο Θ. Δηληγιάννης. Κάποτε στην τελευταία καιρὸν πρωθυπουργία, που ήταν 85 έτών, ταξιδεύοντας, χειμῶνα και με τρικυμία, στή Σύρο, ενῶ ἔλοι ύπερφραν από τῆ θλασσοσαραχή και ήταν πεσμένος στις καμπίνες, ο «Γέρος του Μωριά» έργαστηκε με τὸ φῶς κεριοῦ, ὡς στις τρεις μετά τὰ μεσάνυχτα. Και τὸ πρωί, ενῶ ἔλοι ελχαν χαλασμένα μούτρα, ο Δηληγιάννης σηκώθηκε ροδοκόκκινο και ειπε :

— Κύριοι, οὐδέποτε στη ζωή μου έπέγρασα καλύτερα !

Νόστιμα ήταν στη Βουλῆ τὰ επεισόδια με τὸ δημοκρατικό Ρόκκο Χοιδῆ, τὸν άθανάτο εκείνο τύπο Στεφανίδη, τὸ Μαυρομαρῆ και άλλους. Σε μία συνεδρίαση, ο Χοιδῆς, έμεινετο εναντίον του Λομβάρδου, γιατι έληρημόνησε τὰ δημοκρατικά του φρονήματα.

— Άποτάκται δημοκρατικῆς, σὺ ὁ άγων άλλους 72 Έπανησίους, τάρα άγροαι και φέρεσαι ὡπο τὸν Τρικούπη !

Κι' επειδή ο Λομβάρδος άπουσιάζει από την αίθουσα, ο Χοιδῆς, σε άλλον τόνο, προσθέτει :

— Έλα ν' άκούσεις, Νεάντε Λομβάρδε !..

Τότε πιά θυμόναι και ο Στεφανίδης, σηκώταται έπάνω και μπήγει τῆ φωνάρα του :

— Δὲν έχωμαι μιολό ! Μᾶς έσοαλαπάτησε ὅλους ! Τὶ δημοκρατικῶς και κολωνήτα τοῦπα να !.. Βάλετε την άρκουδα να χορῆνη. Άφρον, άφρον ! Δὲν έξέρεις τι λές. Τὰ λεγόμενά σου εινε ὄρθαλα-χαράματα ! Τὸν κακό σου τὸν καιρό...

Ο Χοιδῆς άναγκασει και θέλει να δώση ένα μάθημα εις την άνασχούτα τὸν άνασχόντων τούτου. Και καταβαίνει από τὸ βήμα, ζητάοντας ν' αναβληθῆ ή συνεδρίασις... Οι βουλευται σηκνώνονται. Ο Στεφανίδης άπάτεις την Ιστορικῆ ὀμπρέλλα του, ο Χοιδῆς τῆ μαγούρα του και εινε έτοιμος να ὀρμησουν, εναντίον άλλων, αλλά έπεμβαίνον οι άλλοι και ή ὀμπεροαρθρομαχία μεταίνανται. Την άλλη μέρα οι βουλευται έβλεπαν εκπληκτικοῦ τὸ Χοιδῆ και τὸ Στεφανίδη να πίνον στοῦ Ζαχαράτου μαζί τὸν καφέ τους !

Στὰ 1885 ή Βουλῆ ήταν κατά πλειονοψηφία Δηληγιαννική. Την είχαν φέρει λάθη Τρικουπικά, και πρό πάντων ή άγρια φορολογία του κηπουῦ.

Τὸ «δουτ και δσο» ήταν τὸ θηριο τὸν Δηληγιαννικόν διαδηλώσαν, όπου οι διαδηλωταί κρατούσαν ένα ψηλό καλμάρι που στην κορφή του ήταν ένα πακέτο κηπουῦ τὸ μονοπωλίου ! Έβλεπε κανείς δάση καλαμιῶν.

Στις 9 Μαΐου κηρύσσεται ή έναρξις τών συνεδριάσεων με Βασιλικό λόγο. Σε λίγο αρχίζει ή δέξιλεξις τών εκλογών. Η Κυβέρνησις έχει προγράψει 27 Τρικουπικούς. Και ὀμιλεῖ ο Χοιδῆς, άποτινόμενος στο βουλευτή Τήνου Μαυρομαρῆ, Τρικουπικό.

— Κύριε Μαυρομαρῆ, σε παρακαλῶ να μᾶς ειπῆς : Τὰ έλέη της Παναγίας της Τήνου πρὸς ποιούς μοιράζονται και πρὸς ποιόν σκοπόν ;

Μαυρομαρῆς.—Τὰ μοιράζει ή Έκκλησιαστική Έπιτροπή στοῦς φίλους της και πρὸ πάντων χάριν έκλονικῶν σκοπῶν !

Χοιδῆς.—Άκούτε ; Η Παναγία δωροδοκε !.. Άν Παναγία μου σὺτε δωροδοκῆς, τὸν μίόν σου τὸν πιστεύω, εἰσὲνα ὀμως σε άνοῦμαι !..

Και τότε συνέβη τὸ Ιστορικό εκείνο επεισόδιο μετὰ τὸν Τρικούπη και Δηληγιάννη :

Μεγάλη πλειονοψηφία έπεριοτιζε τὸ Θ. Π. Δη...

—Οπισία ή Κυβέρνησις !... Οπισία ή Αντιπολίτευσις !..

